

Rabín Ludvík Schap

V době, kdy nevíme, co přinese zítřek nám a našim drahým - nemohu nevzpomenout a nemyslet na osud rodiny rabína Schapa. Na zvláštní malebnou podobu pana rabína si dobře pamatuji. Od moderních prostějovských Židů, kteří chodili s oholenou tváří a prostovlasí, se pan rabín lišil tím, že vždy nosil dlouhý černý kabát, vysoký černý klobouk a měl dlouhý prošedlý plnovous; kdo ví, zdali se mu za ušima neskrývaly pejzy... Byl to pan rabín Schap, o kterém se vyprávěla známá anekdota:

Když se pan rabín Schap přišel představit představeným židovské náboženské obce v Prostějově, ptali se ho mezi jiným: „Máte děti?“ „Nein,“ odpověděl pan rabín. „Nein“ v němčině znamená ne. Později se vyjasnilo, že pan rabín měl devět dětí - „nein“ v židovském jazyce jidiš znamená devět.

Byla jsem tehdy ještě děvčátko, znala jsem sedm dětí rodiny Schapovy. Pan rabín a jeho paní jistě těžce pracovali a žili v odříkání, aby umožnili skoro všem svým dětem vysokoškolské vzdělání. Ilona byla lékařkou, Motkemu, který se jako jediný neučil, se podařilo odjet zavčas do Palestiny. Julie byla diplomovanou ošetřovatelkou. Dobře vypadajícího MUDr. Felixe a jeho mladou paní jsem poznala až v Terezíně, kam byli deportováni z jiného moravského města. Nejlépe jsem znala tři nejmladší syny, byť byli mnohem starší než já; byli doposud studenty: Davida, Lea, Karla.

Šoa přežili stará paní Schapová, Felix, Julie a Motke.

Od té doby uplynulo mnoho let, jsem dnes starší, než byl pan rabín tehdy - bol a smutek čas nezmírnil.